

11. ZÁVĚR

Dějiny soudnictví jsou pevně spjaty s vývojem státních útvarů na našem území. Těžištěm práce je soudnictví od období stavovské monarchie, později za vlády absolutismu a jeho pozvolné změny za nástupu osvícenství, které vedly k revolučním změnám hlavně na venkově a znamenaly konec vrchnostenské správy v roce 1848. I přes dočasné utlumení pozitivního vývoje v 50. letech 19. století se nakonec prosadila základní občanská práva v prosincové ústavě v roce 1867, kdy vývoj soudnictví v Rakousku dospěl ke svému vrcholu a do roku 1918 se neměnil. Československá republika přejala zákonem č. 11/1918 rakouský a uherský právní řád. V průběhu dalších let některé okrajové normy zanikly, ale v podstatné části zákonodárství trvaly až do roku 1950. Po roce 1989 byla obnovena nezávislost soudnictví a základní občanská práva. Vstup do Evropské unie znamenal přijetí společných právních norem do českého právního řádu, jejich využití a možnost uplatnění nadstátní jurisdikce. Ukazuje, jak soudnictví bylo ovlivňováno vnitřní, ale i vnější politickou situací.